

ועדת-חקירה מחלכתי!

דדעת כי להחלטה זו יכולה להיות רק תוצאה אחת: ליצור מוקד של פרובוקציה בלב הקסבה של חברון.

שום צד אלוהי, שום כוח עליון, לא חייב את שיקום בית הכנסת הזה. במקום הזה ובשעה הזאת דווקא אין מחסור בבתי-ספלה בחברון; הרי לשם כך בדיק נפתחה מערת-המכפלה ליהודים. ולשם כך קיים גם בית כנסת בקריית-ארבע עצמה.

האחריות לכך רובצת כל כולה על שיכמו של איש אחד: שימצון פרס. וכל התישפות של אמתלות ותירוצים, כובים וחצאי-אמיתות, השתקות והעלמות, מליצות ונוסחאות מצוחצחות, לא תשנה את העובדה הזאת.

אך חטא זה אינו הראשון ואף לא האחרון. ברשימת חטאיו של שימצון פרס בפרשת חברון. אחת העובדות המזעזעות היא זו: כוח המחקר של "הרב" דווינגר מורכב מחיילי צה"ל.

בקריית-ארבע שוכנה "ישיבת-הסדר", שהיא עמוד-השדרה של גושי-אמונים שם. כל תלמידה של ישיבת-הסדר הם חיילים בשירות, הכפופים למרות צה"ל בכל עת. פקודה אחת מספיקה כדי להוציא את הישיבה מקריית-ארבע, ולהעבירה למקום שם אין תלמידה יכולים לגרום לאסון לאומי.

פרס יודע זאת. הוא הזהיר. הוא איים. אבל הישיבה נשארה בחברון.

כשרי-הביטחון, אחראי פרס גם לעובדה ש-המושל הקודם של חברון, גבר לעניין ומוכשר תפקידו, הוחלף בקצין שהוא אוהד של דווינגר — סגן-אלוף יהושע ("ישו") בן-שחל.

זהו ההסבר לכמה מה תופעות התמוהות ביותר שאירעו בחברון — תופעות שהמיטו קלון על צה"ל, שהשפילו את צה"ל בעיני יהודים וערבים כאחד.

זוהי גם הסיבה לתופעה שהיא — אחת מהתמוהות מכל: העלמת האמת על מה שהיה רחש בחברון, לא רק מעיני הציבור, אלא גם מעיני הממשלה וראשי-הממשלה.

במדינה דמוקרטית, פשע הוא למסור לציבור הודעות רישומיות, המעלימות פרטים חיוניים. בדרך זו הופכים שקר לאמת, וכזב לגירסה רשמית.

כך הועלמה מעיני הציבור חלק מפרשת חילול סיפריי הקודש המוסלמיים, שבציבוריות נערכה ההתפרעות הנפשעת אשר בה נקרעו גווילי-התורה. הועלם מידעת הציבור הפוגרום שהתחילו אנשי קריית-ארבע לערוך, כאשר פתחו באש על תושבי הכפר לחלול, במבואות חברון, אחרי אותה התפרעות. והועלמה מעיני הציבור שריפת חדר-ההקדש המוסלמי במערת-המכפלה עצמה. חלק מן העובדות האלה הועלם גם מעיני הדרגים הגבוהים של צה"ל.

דיווח כוזב של קצינים לממונים עליהם הוא נגע שהיה בעוכרי הצבאות הערביים, ושצה"ל היה עד כה בקי ממנו.

אבסדר גמור הוא להשאיר את חקירת האמת על מאורעות חברון בידי אנשיו של שימצון פרס. הנאשמים חוקרים את עצמם, האחראים יפסקו את דין האחראים. פרשת חברון חמורה מדי, יש לה השלכות לאומיות ועולמיות גורליות מדי, מכדי שיותר יהיה להניח לדברים לשקוע בביצה מעין זו.

תמונה ועדת-חקירה ממלכתית, עדיפי חוק ועדת-החקירה, כדי לבחון את כל השתגשגות המאורעות בחברון. לבדוק את מעשי היהודים והערבים, לבדוק מי אשם כמה ומי אחראי למה, מי הסית ומי התפרע, מי גרם לפרובוקציה ומי נענה לפרובוקציה, מי העלים עובדות ומי שיקר, מי יכול להמשיך ככהונה ממלכתית ומי חייב להסתלק.

ארחי שריפת מיסגד אלי-אקצה, היה לממשלה חוש בריא. והיא מנתה מיד ועדה כזאת. העובדה שעד היום לא נתמנתה ועדת-חקירה לפרשת חברון, ושאיש בממשלה ובכנסת גם לא העלה דרישה זו, היא סימפטום מדיני נוסף להתנוונות החושים.

מיני ועדת-חקירה הוא צעד חיוני — הצעד הראשון להבראה, תיקון הנזק שעונו נתן לי-תיקון, למניעת התפשטות הפרטן בנוף כולו.

ביגלל אותה התחרות ודוגית בין חברי-הממשלה תפח וגדל הסרטן בתקופת ההפקרות של גולדה מאיר. כך גדלה עיר שאינה עיר, יישוב ללא בסיס כלכלי כלשהו. ללא יכולת-קיום וללא תכלית זולת אחת: להצית מילת-מחית.

עיר שאינה מייצרת דבר, מילכד פרובוקצי-יות.

עיר שאין בה מקום לאנשים נורמליים, והמגרשת כל אדם שפוי מתוכה. עיר שכל העובדים בה הם ערבים, ורוב היהודים בה מהווים כולל של יהודי-חלוקה, פאראזיטים ופושעי יד לעבר הצלחת הלאומית. האשה בחרון, שהריקה קיתון של שופכין על ראשו של אלוף צה"ל, עתה למשלם המיסים הישראלי הודית-עומת. מאות-מיליוני לירות, פרו עמלם וזיעתם של יהודים טובים העובדים למחייתם, הושקעו כדי לגדל סרטן זה בנוף הלאומי.

הממשלה הנוכחית ירשה את הירושה הזאת, והמשיכה במעל.

את מקום התחרות הפרועה בין אלון ודיין תפסה התחרות בין רבין ופרס, והיא מניבה אותם פירות הבאשים עצמם.

הלוויית הגוילים: טכס עכו"ם!

אף לא אחד מאותם כיוזנות, שאורעו כי חורשים האחרונים, לא היה קורה ולא היה יכוד לקרות, לולא התשוקה שלוהת-ההרסן של שימצון פרס לגבור על יצחק רבין. הפוס הי מטורף של הקנאות הדתית כשר בעיניו ככל סוף אחר, כדי להגיע אל המטרה המיוחזת.

שיקול מעוות זה, והוא לבדו, גרם להחלטה שפתחה את שרשרת-האסונות הנוכחית: לשקם את בית-הכנסת אברהם אבינו, בלב חברון הערבית.

אני קובע בזה חד-משמעי: מעוזם לא הובא עניין זה להחלטה הממי שדה. מעוזם לא שותפו בו ראשי-הממשלה ו-השרים הבכירים. היתה זו החלטתו הבלעדית של שרי-הביטחון.

היתה זו מעילה בתקציב-הביטחון, שהיה צריך להיות מוקדש כולו לבניין צה"ל: מעילה באמנם של אלפי היהודים התמימים, המוסרים את פרוטותיהם לקרן הביטחון. בחצי-מיליון הלירות, שהושקעו במיבצע זה, ניתן היה לרכוש גשק, שיציל בבוא היום את חייו של חיילי ישראל, ויחסוך קבר בהר-הצל.

אולם לא זה העיקר. העיקר הוא שכד מי שאינו מטומטם גמור, כל מי שתאווה-השיטון שלו לא היכתה אותו בסנוורים, מוכרח היה

רגע מועז: בית-הקברות הצבאי בהר-הצל. ההורים השכולים התקבצו סביב קיברי יקיריהם. טכס-האזכרה לחללים, במלאת שלוש שנים (נוצריית) לפרוץ מלחמת יום-הכיפורים. בכי חנוק של אמהות. דמעות חרישיות של אבות.

מולם עמד הנציג המוסמך של ממשלת-ישראל, שר-המפד"ל-הפנים יוסף בורג. ולעניי המצדמות שהעבירו בפני קהל זה, ובעניי המצדמות שהעבירו את הטכס לאחר-מכן למאות אלפי כתיים, אמר העסקן הזה דבר מחריר.

הוא העז להשוות את האזכרה לטכס שנערך באותה עת בחברון: קבורת הגוילים שנקרעו במערת-המכפלה. היתה לו החוצפה התחומית להשוות את מות הבנים, מיטב העצירים, שהקריבו את חייהם למען ההגנה על המדינה ויושביה, ל-קריעת כמה סיפריית-פליה, מעשה-הירי אדם.

האפשר להעלות על הדעת עיוות גורא יותר של ערכים, טירוף מבחיל יותר של מליצות? אולם ההורים לא התפרצו. איש לא סילק את העסקן המיפלגתי הזה, המרצה כל-כך מעצמו, מן המיקרופון. המתים לא יכלו לזעוק.

באותה שעה, במרחק של כמה עשרות קילומטרים משם, נערכה קבורת הניירות והגוילים. שרי-ישראל וקציניה הבכירים, רובם כופרים גמורים, עלו אף על השר בורג. הם השתתפו בטכס אומלל זה. טכס של עובדי-אלילים, מיפנן של עכו"ם עמופי-טזיות, מיצער פגאני, העושה פלסתר את כל הטוב והיפה והחיובי כרת היהודית.

האירוע כולו יכול היה למצוא את מקומו באחד מפרקי הסידרה הטלוויזיונית, המתארת את חייהם של שבטים נידחים באפריקה, שנשמרו בין הרים ומידבריות במצב הפרימיטיבי של האדם הקדמון.

הוטוטטים חובשי-כופות, גיאנדרטאלים בחליפות, יחד עם דמגוגים הכובשים את צוהקם בליבם והמנצלים לתועלתם האישית את היצרים הפרימיטיביים של אנשים נבערים מדעת, שרוממות הדת היהודית בפייהם, והם מורידים אותה לשפל המדרגה של אבות וידעונים.

הדת היהודית, במיטבה, היא דת של מוסר. עובדי-אלילים מקדשים אבנים וגוילים, עצים וקברים. ואילו היהודים ינקו השראתם ממעשיו של אברהם בנרתה, ששבר את הפסילים וניתץ את הצלמים.

מה היה אומר אברהם אבינו, אילו ידע כי קוברי-גוילים ומקדשי-ניירות מתימרים "יהי ציץ את קיברו"?

מעשי הקנאים בחברון לא פגעו רק במוסד היהודי ובערכי-היסוד של האדם הישראלי. הם יצרו גם שרשרת של אסונות, שאת ניזוקם מי יתקן וסופם מי יסורנו.

מדינת-ישראל נמצאת בעימות גורלי עם חלק ממישפחת העמים הערביים, שהיא רק חלק מן העולם המוסלמי. עשרות מיליוני ערבים אינם לוקחים חלק פעיל בסיכסוך עם ישראל, ומתייחסים אליו באדישות. מאות מיליוני מוסלמים אחרים כלל אינם רואים את עצמם ככד לסיכסוך זה. מדינות מוסלמיות מובהקות כמו איראן, תורכיה וכמה ממדינות-אפריקה משתפות פעולה עם ישראל, בגלוי או במוסתר.

רק להבה אחת מסוגלת להצית את כל ה-עולם העצום הזה נגד ישראל, וזגרום לתבערה שאין נוראה ממנה: לחבת הקנאות הדתית.

המופתי של ירושלים, חאג' אמין אל-חסייני, ניסה לעשות זאת ונכשל. מטורף אומלל מאוסטרליה, שהצית את מיסגד אלי-אקצה, כימעט הצליח. עכשיו הרים "הרב" משה דווינגר את הלפיד — כדי להצליח סוף-סוף במשימה.

אך לא על "הרב" ומרעיו נליו. כבר נאמר שהקנאים הדתיים משולים למטורפים, ואין הם אחראים למעשיהם.

אברהם מי שרואה את הלפיד בידיהם, ואינו מוכה אותו. אחראי השיטון.

הסרטן ששמו קריית-ארבע גולד עוד בתקופת ממשלת-אשכול. ניתן היה לנתח את הגידול הממאיר הזה כשהיה זעיר. הניתוח לא בוצע ביגלל התחרות הפרועה בין כל השרים. מיגאל אלון עד משה דיין, שכל אחד מהם סבר שהוא יביס את יריבו אם יעלה על הסוס בעוד-מועד.